

Ze sluje se ozval řev tisícíhlavé saně.

Nejmocnější exemplář na planetě mezi neartikulovaným řevem, kopáním do židle a mlácením složkami o desku stolu tak strašně sprostě nadával, že ochrance přede dveřmi naskočily pupínky.

Edita Suslotová řídila Fénix, mocnou organizaci tak tajnou, že když jste znali její název, byli jste buď jejími členy nebo v rakvi, železnou rukou už desátý rok.

Takových peněz jsme do toho pitomce investovali – a ty teď vyletěly komínem! Takle to ale nezůstane! Nějakej namyšlenej senátor mi tohle dělat nebude! Myslí si, že když se zbavil dozoru manželky a není, čím ho vydírat, že vyhrál. Omyl! Tohle ten vypočítavej parchant nepřezijí!

Zůstala stát a jak chladla, vrátila se jí jasná mysl a už věděla, co se musí udělat.

* * *

Gerard Renard byl ve svém oboru celosvětovou jedničkou.

O nějakém Fénixu neměl ani ponětí, ale za posledních pět let pro Fénix dělal mnohokrát a vždycky to byla vysoká hra. Pokaždé ho kontaktovala nevýrazná bruneta s tuctovým obličejem, co mluvila rychlostí uspávače hadů. Budila dojem dobrosrdečného a lehce retardovaného stvoření, kterému byste s důvěrou svěřili první poslední.

Ale Renard věděl, kam se má koukat a viděl něco jiného – všechno to byl švindl a přetvářka. V jejích očích viděl rychlé uvažování a bleskové reakce a vůbec si nedělal iluze, že by v souboji s ní mohl zvítězit.

Opět ho překvapila, opět věděla, kde a kdy ho potká. Stála u výlohy kadeřnictví s rohovým vchodem a prohlížela si malý katalog účesů. Renard z jejího postoje ihned pochopil, že už o něm ví.

Zvláštěně pohodila hlavou, otočila se k němu zády a odcházela podél výlohy. Malou kabelku si přendala do levé ruky, což signalizovalo, že se má rozhodnout podle její barvy. Stříbrná znamenala požadavek, aby ji sledoval. Na to, že by příkaz ignoroval, ani nepomyslel.

Ušli tak nějakých tři sta metrů a pak si kabelku přendala zpět do pravé ruky. Na místě, kde to udělala, byla široká vrata radnice. Vešel dovnitř, po třech schodech se dostal na zvýšené přízemí a rozhlédl se. Kde se tady chce sejít? V době oběda tu je možná klid, ale teď dlouhá a široká chodba hučela jako včelí úl.

Pak si vzpomněl, že je tu druhý vchod – za toaletama, úzký, vedoucí po několika schodech do průjezdu, odkud se dostane na dvůr radnice. Když sešel po notně špinavých schodech do průjezdu, uviděl ji, jak si právě sedá na lavičku, kam zaměstnanci radnice chodili kouřit.

Hned ho zaregistrovala a něco jako úsměv se jí kmitl ve tváři.

„Mám pro vás práci,“ řekla tiše, jakoby to nebylo jasné. Podala mu malou krabičku a když ji otevřel, ležel na polštářku stříbrný motýl a na vnitřní straně víčka bylo napsané věnování. V něm bude ukryté heslo, jímž získá přístup do databanky na paměťovém krystalu, který byl součástí motýlího tělíčka.

„Víme, že už dva měsíce nemáte žádné zakázky a protože je tahle opravdu královsky honorována, neodmítnete. Mám vám od šéfové vyřídit, že máte čas až do září. Ale protože byla s vaší prací vždycky spokojená, zaslala vám na účet zálohu – asi tak teď.“

„Vyřídíte jí mé díky – za práci i za důvěru... Kdybych potřeboval nějaké doplňující informace, bude postup standardní?“

„Pane Renarde, dělal jste pro nás už tolikrát, že vím, jak pracujete a uvažujete. Všechny otázky, které budete mít, jsou na krystalu zodpovězeny... Přeji vám úspěch... Na shledanou.“

Zvedla se a bez sebemenšího názaku ohlédnutí vešla do zaplivaného průjezdu. Když dozněl klapot jejích podpadků, Renard se pomalu zvedl, zastrčil krabičku do kapsy a vydal se do své dílny, aby prozkoumal motýlí vnitřnosti.

* * *

Renard měl svou dílnu vybavenou opravdu kvalitně a tak načtení informací z paměťového krystalu, nezapouzdřeného a s nestandardním rozmístěním kontaktních bodů, netrvalo ani tři minuty.

Když zjistil cíl, zatrnulo mu. Senátor Martin Lovium se během posledních tří měsíců vyhříval na výsluní médií, protože zastával ty správné názory a pro média byl 'novou' tváří v tažení proti feminismu, který rozložil společnost do té míry, že si toho všimli i ty nejtupější ovce.

Lovium začal tím, že se rozvedl se svou studentskou láskou, s níž prožil patnáct spokojených let, a nijak se tím před bulvárem netajil. Právě rozhovor, poskytnutý nejšilenějšímu plátku na severní polokouli, vyvolal ten poprask. Aktuálně nejmladší senátor v něm jako důvod uvedl, že chce napravit spoustu deformací – použil slovo 'křivd' – které feminismus přibližně od roku 1980, ten rok označil za rok poslední skutečné rovnoprávnosti, napáchal na mužích a to že nelze dělat pod bedlivým dozorem manželky.

Také se rozhovořil o dramatickém poklesu porodnosti na planetě, o rozsáhlé infiltraci veškerých institucí, jež zlikvidovala pluralitu názorů ve veřejné správě a vlastně v celé společnosti, o masivní manipulaci veřejnosti, tažené už padesát let na vařené nudli.

Ještě mluvil o tom, že dnešní společnost praktikuje ve spoustě případů jednostranný pohlavním fašizmus a apartheid. To se pochopitelně děje mlčky, protože politici pod nátlakem neřvou, a společnost to považuje za naprosto

přirozené a správné. Používají se všechny formy nátlaku, jaké lidstvo zná, protože bohaté síly v pozadí se nezastaví před ničím.

Rozhovor skončil ve chvíli, kdy převelice inteligentní redaktor řekl, že když se na demografický vývoj na planetě aplikuje jednoduché 'komu ku prospěchu', že to ukazuje spíš na mimozemšťany, kteří se nás chtějí zbavit bez války a poškození planety. A že brojení proti něžnému pohlaví nic nevyřeší, ale naopak vyhynutí druhu urychlí.

No a Lovium mu začal předkládat věci z každodenního života, které o něžnosti a proklamované empatii zrovna nesvědčily. Ale redaktora moc nepřesvědčil. Tak ho rozčileně označil za ten nejnebezpečnější typ ovce, které se být ovci líbí, a odešel z redakce.

Renard pocítil k tomu cvokovi sympatie. Netušil, že nějaký politik je schopen jít hlavou proti zdi. Ale náklonost ho hned přešla, když si přečetl včerejší článek, který byl určitě příčinou této zakázky.

Lovium nejenže hlasoval proti nepodmíněnému příjmu pouze pro ženy, on dokázal přesvědčit dost dalších senátorů, aby zákon bojkotovali. A když se na něj novináři potom vrhli jako supi, prohlásil naprosto vážně, že by to vedlo k totálnímu rozkladu společnosti – ženy by měli vše a z mužů by už nebyly ovce, ale otroci.

Na poznámku, že už to přehání, reagoval úšklebkem a konstatoval, že už teď je mužům stále častěji bráněno v zasahování do veřejných záležitostí obvykle arogantním argumentem, že se to týká žen a je nemorální, aby do toho mluvil nějaký chlap a že do deseti dvaceti let bychom se mohli dočkat toho, že muži budou zbaveni volebního práva a práva na vlastnictví nemovitého majetku. Protože kdo má a může shromážďovat majetek, má moc. Tím by hegemonie jednoho pohlaví byla završena. Možná...

Pro Renarda byl však nejdůležitější poslední odstavec: Lovium se stal předsedou vyšetřovací komise událostí v chemičce z června minulého roku. V září pak měl předstoupit před jinou senátní komisi, protože tvrdil, že má nové důkazy k lednové kauze uplácení soudců ústavního soudu.

Události v chemičce Renarda trápily pěkně dlouho. Do té doby nevěděl, že má nějaké svědomí. Byla to zpackaná akce, která stála životy nevinných lidí. Závěrečná řetězová exploze pronikla mimo areál, na chodníku zabila matku s miminem v kočárku a rozprášila projíždějící autobus, jako obvykle tou dobou napěchovaný cestujícími.

Ten stejný zadavatel jako teď mu ale nic nevyčítal a zaplatil mu slíbenou částku. Dokonce poslal něco navíc. Renard se do dneška nerozhodl, zda jde o prosté zohlednění toho, že situaci nemohl ovlivnit, nebo o ukázkou nebetyčné bezcitnosti a pohrdání lidským životem.

Renard si na monitoru vedle sebe zobrazil senátorovu fotku a částku, zadavatelem nabízenou. Život odvážného senátora nebo částka, která mu dovolí poskočit o několik úrovní a dostat se mezi elitu, která může a umí

používat supermoderní techniku, o které jiní teprve čtou???

Kdyby šlo jen o peníze, možná by se Renard slítoval, ale tady nešlo o nic menšího, než jeho vlastní život. Byl dobrý, z jednotlivců možná ten nejlepší, ale jeho zadavatel byl lepší než všechny organizace na planetě. Kdyby se vzepřel, odhadoval svou životnost na šest hodin, v lepším případě možná dvanáct. Zatím ho vždy našli, ať se uklidil kamkoliv. A myslet si, že má na výběr, že by mohl některou zakázku odmítnout – to nebylo naivní, to hraničilo s blbostí.

S povzdechem senátorovu fotku zavřel a smazal. Má práci...

* * *

Tři nerozluční kamarádi se sešli ve školní jídelně. Dali se dohromady ve čtvrté třídě zcela náhodou, ale dokazovali, že opravdu pevné přátelství může vzniknout během jediného odpoledne.

Ten den přišel Petr ze školy a zjistil, že se ztratil domácí mazlíček, jeho milovaný pes Ťapka. Zoufale ho začal hledat – nejprve kolem domu, pak se ptal sousedů a nakonec se vydal po silnici mezi poli k lesu. Kousek od jeho okraje potkal Libora, který se klackem dobýval do něčí nory ve stráni.

Mnohokrát se mýjeli ve škole, ale neznali se. Libora však zaujal Petrův uštvaný výraz a hned se ptal, co hledá a jestli může hledat s ním. Tak do lesa vstoupili spolu, za hodinu ho prošli křížem krážem několikrát, ale pes nebyl k nalezení.

Pak zaslechli veselý štěkot odněkud ze zahrady hospodářské usedlosti u lesa. Libor tomu sice nevěřil, ale Petr tvrdil, že slyší svého kamaráda. Vyšli z lesa a začali obcházet velký ovocný sad. Z okna je zahlédl Robert a hned poznal, co ti dva hledají. Vyběhl z domu a volal na ně. Doběhl k vratům, brankou je pustil dovnitř a vedl je na druhou strany domu, kde bylo několik hospodářských stavení.

Z chlívků je hlasitě vítalo velké prase, po zahradě se procházely tři ovečky a mezi nimi řádily slepice. A u velké boudy dováděli dva psi, jeden z nich byl Ťapka.

Robert pak vyprávěl, jak při návratu ze školy potkal Ťapku, který stál na okraji lesa a zmateně se rozhlížel. Když ho Robert mýjel, asi z něj ucítil jejich Hektora a s důvěrou šel s ním. A že mu dal žrádlo a vodu a oba psi se okamžitě zkomarádili.

V tu chvíli volala Liborova máma. Kde je, když měl být před domem? Rychle se rozloučili, pohladili si Hektora a Petr s Ťapkou to šli vyžehlit u Liborovy mámy a pak pospíchali domů, protože také měli co vysvětlovat.

Teď všichni tři seděli vedle sebe ve školní jídelně a Libor mával kopii stránky z nějakého časopisu.

„Táta s tím předevčírem přišel z práce a včera mi přinesl kopii. Koukejte!“

Na stránce byla reklama na hračku pro starší dvanácti let. Uprostřed obrázku stál na stole holub s vyzývavým pohledem svého modrého oka, další tři spící holubi byli vidět v otevřené krabici na stole vlevo od holuba v popředí a vpravo leželo víko s velkým nápisem 'MOJE HEJNO'. Vedle krabice ještě ležel dálkový ovladač se dvěma joysticky a dlouhou teleskopickou anténou.

Text pod holubem hlásal: *Nejskvělejší zábava s nejmodernějšími RC modely! Zažijte radost z akrobatických dovedností kybernetických holubů svého malého hejna! Naprogramujte akrobatické kousky svému hejnu nebo každému kusu zvlášť!*

A tak dále, a tak podobně. Úplně dole pak byla malým písmem poznámka pro rodiče: *Nemusíte se bát ztráty ani v začátcích. Naše stroje se v případě výpadku signálu sami vrátí na pozici, z níž odstartovaly. Není-li následně spojení do pěti minut obnoveno, vrátí se na GPS souřadnice, které jim nastavíte při bezdrátové inicializaci. Naše hračka není jen na jedny prázdniny, neboť se její programové vybavení bude pravidelně aktualizovat.*

Za malou chvíli byl kolem jejich stolu hučící chumel nadšených kluků a stránka šla z ruky do ruky. Nakouklo i pár děvčat, ale když zjistila, o co jde, s úšklebkem zase odcházela.

* * *

Měsíc uplynul jako voda a prázdniny se kvapem blížily.

Rodiče tří kamarádů ve vzácné shodě, i přes soustředěný nátlak, odmítli pořídít svým potomkům jejich vlastní hejno. Je to drahé a jejich hejnem jsou oni a sourozenci...

Ten večer byl Petr na Netu ve spojení se svými kamarády, ale komunikace vážla a když musel na večeři, zamrzla zcela. Večeře mu moc nechutnala, tak s ní byl rychle hotový. Změnil status, ale komunikaci neobnovil. Stačilo mu, že Libor a Robert jsou také 'na příjmu.'

Začal pátrat na síti po informacích o kybernetických ptáčích a po reklamách na 'Moje hejno'. Našel spoustu zajímavých informací, ale výrobce ani prodejci hraček žádné nabídky na svých stránkách neměli. Z nějakého důvodu byla ta z dospěláckého časopisu zatím jediná.

Brzo ho hledání přestalo bavit a chtěl se podělit o poznatky s kamarády. Otevřel si komunikační okno přes celou obrazovku. Než však mohl něco napsat, vyskočila na něj reklamní nabídka. A ne tak ledajaká! Čtyři holubi, sedící na bidílku vedle sebe, a přes ně text:

Chceš se proletět s vlastním hejnem? Klikni sem, vyplň jednoduchý ornitologický test a vyhraž svoje hejno. Výhra jen pro ty nejrychlejší! Neklikej,

pokud ti není dvanáct a více let.

Petrovo bystré oko denně masírované ovce také ihned objevil nenápadnou ikonku *Poslat kamarádovi*, kterou okamžitě přetáhl na ikonku Libora a pak i Roberta. Ťuknul myší do okna reklamy a zobrazil se mu jednoduchý dotazník.

Pro dobrého žáka, jímž Petr byl, se otázky zdály triviální a Petr jel jako frekda. Poznal správně všechny ptáky na obrázcích, odpověděl na trapné otázky o tažných ptácích a poštovních holubech a správně zařadil tři druhy dravců k místům jejich výskytu. Hotovo! A teď se uvidí! Rozhodně byl rychlejší než blesk. Informoval kamarády, ale ti nereagovali. Asi ještě vyplňovali dotazník.

Od zobrazení reklamy uplynulo sotva pět minut a už proběhlo vyhodnocení. Petrovi, a jak se zanedlouho ukázalo i jeho kamarádům, začaly na obrazovce vybuchovat duhové petardy a mezi tím poskakovat a poletovat zlatí holubi. Když se obrazovka dostatečně vyřádila, ukázalo se okno se žádostí o jméno, věk a přesnou adresu. A oznámení, že poštovné je zdarma a expedice proběhne do tří dnů.

Tři ovce si pak ještě dlouho vyměňovaly dojmy...

* * *

Čtyři dny byly pryč, ale hejno se neobjevilo!

Zklamání částečně kompenzoval fakt, že konečně začaly prázdniny. Petr roztržitě snídal a přemítal nad tím, že to asi byla jenom srandička. Vějíčka, aby někomu sdělil svou adresu.

Částečně to i chápal, přestože neměl tu správnou představu o důvodech otcova sdělení: *Nedám půlku platu za takovou blbost!* Není se co divit, protože 'MOJE HEJNO' byla supermoderní a superdrahá hračka, takže se nikomu moc nechtělo rozdávat ji zdarma.

Když dospěl do tohoto bodu a definitivně se rozloučil se svým snem, ozval se zvonek. Rázem se jeho nálada otočila o sto osmdesát stupňů. Položil rohlík a vyskočil, div že nepřevrhl hrnek s kakaem. Vystartoval jako na závodech. Děda se lekl a sousto mu málem zaskočilo.

„Co se děje?“

„Pošťááá!!!“ řval Petr už z chodby na celý barák. „Pro mě!“

Skutečně – u vrat stála poštovní dodávka a před vrátky pošťák s velkou krabicí. Když Petr v poslední chvíli u vrátek zabrzdil, neubrnil se úsměvu, ale hned se zatvářil vážně a úředním hlasem se ptal:

„Už ti bylo dvanáct, mladíku?“

„Dávno!“ zněla hrdá odpověď.

Pošťák pokýval hlavou, dobře si pamatoval, že to bylo loni na podzim. Pro

skoro třináctiletého klučinu to byla dávná historie.

„Podepíšeš mi to, nebo sem poženeme dědečka?“

„Podepíšu,“ přikývl dospělácky, „je to přece pro mě.“

Když byly formality vyřízeny, ptal se Petr, zda tam má také další balíky pro kamarády. Pošťák mu to potvrdil, rozloučil se a odjel. Děda se došoural do chodby právě ve chvíli, kdy tam doskákával rozzářený Petr s balíkem.

„Dobrý, dědo, je to opravdu pro mě... Podepsal jsem to, peníze žádné nechtěl, vyhrál jsem to v soutěži.“

Děda se ale jeho nadšením strhnout nenechal a když viděl, že Petr směřuje na schody do patra, zamračil se a kategoricky prohlásil:

„Moc pěkné. Tady si to polož a běž v klidu dosnídat!“

Samozřejmě se dědova představa 'klidu' od Petrova výkonu diametrálně lišila. Talířek a hrnek dal do dřezu a řekl dědovi co nejdospělejším hlasem:

„Dej pak nádobí do dřezu, dědo, já ho umeju... Teď ale musím.“

V mžiku byl s krabicí v pokoji a rychle ji rozbalil. Uvnitř byla papírová krychle s průhledným víkem, pečlivě obalená několika vrstvami bublinové fólie. Na ní ležela faktura s velkou nulou a blahopřání k výhře.

To, co přes fólii prosvítalo, ho překvapilo. Mezi dvěma ptáky bylo podezřele malé dálkové ovládání. Ještě než pocítil zklamání došlo mu, že ovládání je postavené na výšku a ptáci jsou ve dvojicích na sobě. Počet souhlasil, ale tohle evidentně nebyl holub!

Opatrně odstranil fólii a zůstal zírat. Skoro půlmetrový pták byl černý jako uhel. Odstranil víko, jednoho ptáka vytáhl a pozorně si ho prohlédl. Podíval se do příručky: Corvus corone, Vrána černá. Potom si všiml pařátů, na nichž byly navlečeny krytky jako na extraostrých kuchyňských nožích. Ovládl se a kryt nesundal.

Pošťák už kluky určitě oběhl, je na čase zjistit situaci. Probudil počítač a spustil komunikaci. Hlavně ho zajímalo, jestli dostali stejné ptáky jako on.

* * *

Večer měli rodiče oči na vrch hlavy a Petr byl rád, že v balíku byl průvodní dopis, protože se jim nechtělo věřit, že tak drahou věc někdo rozdává jen za nějaký test pro dvanáctileté dítě.

Když si všechno prohlédli, potěžkal táta jednoho ptáka, podrbal se na bradě a zamyšleně řekl:

„Jenom nechápu, kde to bere energii. Je to podezřele lehké.“

„Já jsem to nastudoval na internetu, tati: většina jeho povrchu je citlivá na světlo, které se převádí na elektřinu. Velká pera jsou vyplněna lehounkým gelem a fungují jako akumulátory. A uvnitř není nic mechanického, jen umělé svaly. Prý asi sto padesát. Navíc umí plachtit ve stoupavých proudech.“

Otec jen zíral...

Potom se mu rodiče natlačili k počítači, studovali návod a dohadovali se u toho jako, jako... no, jako manželé. Nakonec se dopracovali k zapnutí všech čtyř ptáků a bez větších problémů zvládli konfiguraci hejna. Po menším boji se podařilo nastavit i souřadnice jejich dvorku.

„Mami, tati, chceme to zítra jít s klukama vyzkoušet. Domluvili jsme se na devátou na louce u lesa, tam co bydlí Libor. Můžu?“

„Tví kamarádi se také zúčastnili soutěže?“

„Samozřejmě... Už jsme nad tím přemýšleli – až se naučíme hejno programovat, předvedeme vám dvanáctinásobný letecký den. Takže můžu?“

Táta ho se souhlasným úsměvem poplácal po rameni a máma mu v mžiku vyrobila na hlavě vrabčí hnízdo.

* * *

Bylo krátce po deváté, když se kamarádi sešli u Libora. Za domem se v šíři jejich zahrady táhl do dálky travnatý pruh, oddělující pole brambor od lesíka, za nímž bydlel Robert.

Dohodli se, že si každý vyzkouší ovládání svého hejna. Z Roberta ale vylezlo, že tu měl na návštěvě staršího bratra, který studuje kybernetiku, a včera mu hejno nejen zprovoznil, ale celé odpoledne se spolu učili hejno ovládat. Rázem byl za odborníka a musel začít.

Robert postavil jednotlivé kusy za sebe a ne vedle sebe, jak kamarádi očekávali. Zapnul ovladač a hejno ožilo.

„Tohle je tlačítko testu. Dokud ho držíte, ptáci se budou předvádět,“ řekl Robert zasvěceně a stiskl červené tlačítko na boku ovladače, který si úzkým páskem pověsil na krk.

Hejno se chovalo jako dobře vycvičené ovce. Každý kus několikrát roztáhl a složil křídla, přičemž hlavou a pak celým tělem učinil pohyb ptáka, který se koupe. Potom se rychlými pohyby nohou otočil dvakrát doleva a dvakrát doprava. Petr s Liborem se mohli zbláznit smíchy, když celé hejno synchronně poskakovalo snožno půl metru dopředu, ve skoku se otočilo a zase poskakovalo zpět, kde zaujalo původní postavení.

„Kdybych ho znova zmáčknul, budou se opakovat stejné cviky. Babička to nazvala 'Spartakiáda', ale nevím co to je... Když dáte obě páčky od sebe, je to příprava ke startu... Jejich uvolněním se příkaz zruší.“

Robert rychle odtlačil ovládací páčky a hejno roztáhlo křídla a pokrčilo se v kolenou. Páčky pustil, ty se vrátily do svislé polohy, a hejno se narovnal a složilo křídla.

„Když páčky odtlačíte a pak je obě posunete do stran, hejno odstartuje... To už se nedá zrušit – páčky můžete zase pustit. Hejno se vzneslo do pěti

metrů a bude nad váma kroužit.“

Prováděl, co popisoval, a hejno odstartovalo.

„Od této chvíle jsou ovládací páčky nezávislé: levá určuje výšku jako v letadle – směrem od sebe hejno stoupá... k sobě hejno klesá... Když hejno klesne do výšky pod dva metry, ptáci přistanou. Brácha říkal, že je to proto, aby nedošlo k ohrožení člověka. Pravá páčka určuje směr – doleva... doprava... od sebe... k sobě... Vždycky, když páčku pustíte, ptáci začnou kroužit... Ještě vám ukážu, co jsem se včera naučil: pravou páčkou určíte směr a levou páčkou uděláte krouživý pohyb – a máte ukázkový looping. Nahoru nebo dolů, podle směru pohybu levé páčky.“

Kamarádi jen zírali – na Roberta i na hejno.

„A teď přistání... Hejno pozná, že je nad vámi a dolů ho dostanete několika způsoby. Říkal jsem, že když hejno klesne pod dva metry, tak přistane. To ale neplatí, když není nad vámi. Brácha si to pochvaloval jako ochranu ostatních před blbými nápady dětí, jako sem já. Když obě páčky přitáhnete k sobě a držíte je tak alespoň deset vteřin, hejno se otočí a každý kus přistane na pozici, ze které odstartoval... Teď ty, Petře, připrav svoje hejno.“

* * *

Staříček a notně zaprášené SUV s vypětím všech sil poskakovalo po polní cestě a šplhalo k lesu.

Sluníčko i přes časnou hodinu připalovalo a Renard se nechutně potil, protože dýchavičná klimatizace přivalovala tepla nezvládala. Okno ale otevřít nemohl, protože by měl ve chvílce prach i v trenkách. Konečně! SUV z půjčovny vjelo do lesního přítmí. Ještě tři sta metrů a bude na pečlivě vybraném místě, odkud přehlédne rozsáhlé údolí.

Sjel z cesty a zaparkoval vedle úhledné hromady dřeva. S dalekohledem, pověšeným na krku, přešel cestu a po třech stromech byl na okraji lesa. Zůstal stát v šeru vedle mohutného smrku a podíval se dalekohledem k bramborovému poli.

Pocítil uspokojení – bylo půl desáté a nad polem kroužila čtveřice ptáků. Kluci se činí! A jak to vypadá u senátora? Namířil dalekohled vlevo a chvíli mu trvalo, než našel jeho dům. Doufal, že se Lovium bude držet časového plánu. Vůbec by se nezlobil, kdyby vyšel hned první pokus...

Nejlepším na světě byl Renard kromě jiného také proto, že používal metody, které hned tak někdo použít nemohl. Už na střední zjistil, že má cit pro logiku lidského jednání, který ostatní získali jedině tak, že na světě pobyl čtyřicet padesát let. A někdo to ani do smrti nestihl.

Vystudoval psychologii a příbuzné vědy, ale jeho talent se dále rozvíjel. Tu

schopnost nazýval Sybiliným syndromem, i když vysloveně nešlo o předpovídání budoucnosti. Jeho mozek si totiž dokázal udržet komplexní představu o vývoji situace v čase při interakci mnoha osob – samozřejmě na základě přesného zjištění jejich charakterových vlastností, zvyků a cílů.

Když podle požadavků zakázky určil osoby a obsazení, provedl s pomocí svých pomocníků nebo najatých agentur průzkum a všechno to shromáždil ve své hlavě, zavřel se v tiché místnosti, popíjel něco nealkoholického, čučel do zdi a nechal podvědomí pracovat.

Nejsložitější bylo najít začátek klubka událostí, počáteční bod, v němž se zúčastněné osoby ocitli ve vhodných pozicích. S přibývajícemi zkušenostmi falešných začátků ubývalo a tak měl víc času na hlubší poznání dějů v tom malém kousku reality, v tom divadelním představení, které připravoval.

Důležité bylo, že dokázal odolat pocitům všemocnosti, protože se zdokonalil natolik, že použité osoby neměly prakticky žádnou volnost v jednání. V podstatě se jejich osudem stalo to, co potřeboval on. Klidně by si mohl připadat jako syn bohyně Themis...

Renard se také naučil počítat s náhodou, jinak by brzy skončil. Vlastně by skončil hned při první zakázce. Zaslechl zvuk motoru a tlumené rány. Odložil dalekohled a zahleděl se na cestu, kterou přijel. Lesním šerem se k němu právě blížila kdysi bílá Lada a věci v lehkém přívěsném vozíku na každém výmolu nadskakovaly.

Niva dojela na jeho úroveň a zastavila. Z auta svižně vylezl chlap jak hora v zelených montérkách a s robusním plnovousem a moc přívětivě se netvářil. Na přívěsném vozíku Renard spatřil kanystra a velkou motorovou pilu. Takovou by patrně ani neuzvedl.

Renard klidně a s lehkým úsměvem pozoroval blížícího se hromotluka. Dřevař k němu přistoupil a hlasitě řekl:

„Dobrý den. Copak tu hledáte?“

„Dobrý den. Jsem fotograf,“ odpověděl Renard anglicky. Angličtina dřevaře překvapila a on se přestal mračit.

„Co fotografujete?“ otázal se dřevař s oxfordskou výslovností.

„Krásnou krajinu,“ odpověděl Renard a mávl do údolí.

„Tak to jo, myslel jsem, že jste si přijel pro dřevo,“ usmál se dřevař a chystal se k odchodu.

„Moment,“ zastavil ho Renard, „podívejte se.“

Pohodil pravým ramenem a přesunul si malý batoh, visící na jednom popruhu, na břicho a vytáhl fotoaparát se slušným teleobjektivem a tablet. Foťák vrátil zpět, tablet probudil a otevřel galerii fotografií. Pak ho otočil k dřevaři a vysvětlil:

„Ty jsou z minulého týdne... Teď čekám na správné slunce,“ ukázal prstem k nebi. Dřevař se usmál do fousů, poděkoval a během chvilky byl pryč.

Kdepak – se slušností, podřízenou ochotou a vstřícností se dostaneš daleko. Když se i tu naučíš předstírat...

Renard spokojeně popadl dalekohled a znova se zahleděl k senátorově vile. Vida, během povídání s dřevařem se Lovium vydal se dvěma osobními strážci na oblíbenou procházku. To byl vstupní bod následujícího dramatu.

Renard se podíval k bramborovému poli a zjistil, že tam poletuje dvanáct ptáků. Tak je to správné, kluci se odvážně pustili do společných letů. Na tabletu, který stále držel v levé ruce, spustil svoji aplikaci a stiskl červené tlačítko.

* * *

Tři piloti byli připraveni k hromadnému letu.

„Nezeptal jsi se bráchy, jestli můžeme létat najednou? Aby se naše ovladače vzájemně nerušily,“ strachoval se Petr.

„No jo, ptal jsem se,“ připustil Robert, „ale z jeho desetiminutového výkladu jsem pochopil jen to, se určitě rušit nebudou... Ten cvok se na tu školu vážně hodí – dostal se do transu, vysvětloval a vysvětloval a že nic nechápu si všiml teprve, když skončil... Ví snad někdo, co znamená něco jako 'časový nebo frekvenční multiplex datových rámců'?“

Petr ani Libor to nevěděli a tak raději připravili své hejno ke startu. Pak se domluvili na trase svých hejn, zvětšili rozestupy a odstartovali. Nejprve letěla Robertova čtveřice, za ní Liborova a nakonec Petrova. Dlouho to však nevydrželo a chaos narůstal. Ptáci však měli skvělý zrak a úžasné manevrovací schopnosti. Kluci na zemi se několikrát zpotili, ale hejna se ani jednou nesrazila.

A pak hejna zareagovala na neviditelný signál, semkla se do klínové formace a nabrala kurs k vysokým stromům podél potoka. Přeletěla silnici, tři sta metrů pole a zmizela za stromy. Kluci se mohli zbláznit, div si nevykloubili prsty a nestrhli pákové ovladače, ale reakce veškerá žádná.

„Vypněte své ovladače!“ vykřikl Robert. „Když ztratí signál, mají se vrátit na startovní pozici.“

Napjatě pozorovali vzdálené stromy, ale nepohnul se ani lísteček. Snad deset minut tam stáli jako vrostlí do země a nevěřili, že se to děje. Pak přišel Robert s nápadem:

„Je to divný! Táta je dneska doma, zavolám mu.“

Kluci souhlasili, chce to dospělého. Robert pomalu vyndal mobil z kapsy, protože pořád chtěl dát hejnu čas. Pořád nic! Vyhledal tátovo číslo, ale než spustil volání, začal Petr křičet:

„Zruš to, Roberte! Už se vrací!!!“

A skutečně – nad stromy se objevilo velké hejno a podezřele pomalu, jakoby se stydělo za selhání, se blížilo.

„Jeden chybí,“ hlásil po chvíli Libor, „je jich jen jedenáct!“

Zdrčení kamarádi s napětím očekávali, co uvidí. Skutečně jeden kus chyběl – a zbytek vypadal, jako když se vrací z bojů u Chlumce.

* * *

Martin Lovium byl na zdravotní procházce.

S ozbrojenou ochrankou došel k posledním domům vesnice a odbočil na pěšinku, vedoucí k potoku. O ty pistolníky nestál, ale nakonec se předsedou senátu nechal přesvědčit.

Na vyšlapané pěšince, lemované do metru a půl vzrostlými kopřivami, mohli jít jen za sebou. Jeden strážce vpředu, druhý za ním. Lovium nikam nespěchal, rozhlížel se a nasával přírodu všemi smysly. Prošli kopřivovým tunelem a mezi vysokými stromy byl vidět břeh potoka. V tom se na ně ze stromů střemhlav vrhla ptačí horda.

Přední strážce reagoval okamžitě a střílel přesně. Kulka projela peřím prvního ptáka a škrtlá o kovovou výztuhu křídla. V ten okamžik se pták proměnil na hořící kouli. V rychlosti dvaceti metrů za sekundu narazil do strážcovy hrudi a gel z per se rozstříkl do všech stran. Náraz ptáka a hořící gel v obličeji hodily strážcem na zem. Zbývající tři vrány se na něj okamžitě vrhly a ostrými zobáky začaly rychle zpracovávat jeho zátylek.

Další čtveřice ve stejnou chvíli zautočily na senátora a zadního strážce. Lovium mával kolem sebe rukama, mlátil se po hlavě a shrbený utíkal do vesnice. Daleko se však nedostal – na začátku pěšinky zakopl a ptáci s ním rychle skoncovali.

Potom jedenáct vran několikrát mocně mávlo křídly a zmizelo za stromy.

+ + +